

«Els pastors bons surten d'entre les ovelles bones» (St. Agustí)

Romà Casanova, bisbe de Vic

La frase que encapçala aquesta glossa, treta d'un sermó de sant Agustí, és el títol de la meva última carta pastoral. En aquesta remarco la missió comuna a tota l'Església, a tots els seus membres, tant pastors com laics. Missió que no és cap altra que l'anunci de la Bona Nova, l'Évangeli de la salvació, Jesucrist, Senyor nostre. Prendre consciència d'aquesta realitat és una necessitat urgent per al futur de la fe cristiana en aquesta terra. Però no solament això, sinó que és una urgència que neix de la caritat envers Déu i els homes. Déu, que és amor misericordiós, té set d'amor de les seves criatures. Els homes i les dones d'avui, potser ara més que mai, necessiten trobar quelcom més que pa i diners, que consum i experiències. Tenen fam i set de més. El missatge de l'Església, que no és cap altre que el mateix Jesús, dona, al qui l'acull, una consciència de la seva dignitat que ningú no li pot prendre, i, juntament amb la fe, li aporta l'esperança que el fa una persona rica i lliure, que lluita per estimar i servir sempre.

Però també en la carta pastoral hi ha la meva preocupació de pastor d'aquesta Església, per la manca de vitalitat en les nostres comunitats, en les nostres famílies, en

els membres de la comunitat cristiana. Aquesta manca de vitalitat té la seva expressió en la carència de vocacions a la vida religiosa i sacerdotal. Estic cert, però, que si hi hagués més vida cristiana hi hauria més vocacions a la vida consagrada i religiosa. Per això tenia tota la raó sant Agustí quan deia: «Els pastors bons surten d'entre les ovelles bones.»

Davant aquesta realitat vull confiar en el Senyor i poso a les seves mans la nostra diòcesi amb les seves necessitats pastorals i evangelitzadores. Solament li demano el do de la unitat i la pau entre nosaltres. Les divisions i enemistats dins les comunitats són sembla de sal que fa estèril el camp de l'evangelització. Qui es pot sentir còmode en una casa dividida i on regna el desamor? I, juntament amb aquest do, demano també a l'Esperit Sant que vessi abundantment en els nostres cors el do de la pietat. Si som comunitats orants, si ensenyem a pregar als nostres joves i infants, si els portem al trobament personal amb Jesús, ells trobaran el camí de la vida i, en la diversitat de dons i de carismes, de vocacions i de ministeris, brotarà una nova primavera de vida cristiana entre nosaltres.

